

desto mindre og navnlig af den Grund, som det ærede Medlem fra Nørresundby (Tutein) nævnte sidst, til at stemme mod Dagsordenen. Jeg vil gerne motivere dette lidt nærmere. Af de Grunde, som det ærede Medlem fra Rolding anførte for at flytte Landbohøjskolen, ser jeg i, hvad han nævnte om den uhyre Centralisation i København, navnlig af alt, hvad der vedkommer Kunst og Videnskab, en overordentlig vigtig Anse mod vore bestaaende Forhold. Jeg betragter det som noget af det mest fordærlige og ulykkebringende i vort Land, hvis vi fremture paa den Vej. Jeg tror, at der maa siges Stop dertil, men jeg tror, at det Punktum, der skal sættes, skal sættes efter, at denne Lov er vedtagen og ikke før, som jeg snart skal komme nærmere ind paa. Den Betragtning, som det ærede Medlem fra Rolding dernæst gjorde gældende, at man saa overordentlig daarlig kunde drive Landbrugsundervisningen her i Hovedstaden paa et Terræn, der var omgivet af Bygninger og fremvoksende Gader, og hvor de naturlige Forhold overhovedet ikke vare, som de skulde være, og som de ere overalt i Landet, har for mig derimod noget mindre Betydning, idet det forekommer mig, at man for det første for Stovvæjenets Bedkommende kan benytte Jærnbannerne og andre Befordringsmidler, som Hovedstaden frembyder i rigelig Mængde, for saaledes at naa ud til Statsstovene og der følge Driften paa en, som jeg antager, meget tilfredsstillende Maade. Hvad dernæst den egentlige Agerdyrkning angaar, ser jeg meget godt, at paa de Forsøgsmarker, hvoraf nu vel endog saa største Delen blive bortfulgte, vil der ikke kunne drives nogen virkelig praktisk Agerdyrkning af nogen Betydning. Men jeg tror, at det vil være muligt for denne Anstalt, som nu er anbragt her i Hovedstaden, ved at sætte sig i Forbindelse med Landmænd, som bo i Nærheden af Byen, og som drive deres Bedrift under sædvanlige og normale Forhold, og maaste og ved nogen pekuniær Godtgørelse hist og her at bringe dem til at foretage et og andet, som ellers laa udenfor deres Driftsplan, og saaledes høde paa det Savn, at den ikke ligger i det frie og aabne Land, en Mislighed, som paa den anden Side oppejes ved, at man i den store Hovedstad er i Forbindelse med saa

overordentlig mange videnskabelige Kræfter, som det kan være af stor Betydning at være i Forbindelse med. — Endelig nævnedes det ærede Medlem fra Rolding det nationale Hensyn, Hensynet til, at man skal bevare Danstheden i Sjælland, og at man endog over Grænsen skal prøve paa at række en hjælpende Haand til den truede Del af vor Nationalitet. Ogsaa dette er et Hensyn, jeg i en overordentlig høj Grad lægger Vægt paa. Desuagtet mener jeg ikke, at man bør gaa ind paa Dagsordenen, saaledes som den her er stillet, idet jeg mener, at Sjælland i Virkeligheden trænger til noget ganske andet og noget langt større end det, der her er Tale om. Hvis vi flyttede denne Landbohøjskole over til Sjælland og overrev de Rødder, som den nu i 30 Aar har sendt ned i Jordbunden her, og som sandelig ikke ere lette at overrive — jeg tror, at den ærede Ordfører (Tutein) har fuldkommen Ret, naar han siger, at vi ikke ville være i Stand til at overrive disse Rødder i en overskuelig Fremtid — at hvis vi ville gaa ind paa den Vej, som det ærede Medlem fra Rolding anbefaler, ville vi ganske vist rive og røkke i denne Institution, men ville alligevel ikke faa den op, og den hele Sag vil blive stude ud i Fremtiden. Derimod mener jeg ligesaa stærkt som det ærede Medlem fra Rolding, at Sjælland er en Provins, som med Hensyn til Oplysning er bleven tilfidesat i en ganske overordentlig Grad. Jeg tror, at der over denne vor største Provins, der jo omtrent er dobbelt saa stor som Dørne, at der over denne Landsdel ruger et Tusmørke, i hvilket det er absolut nødvendigt, at der bliver tændt et stort Oplysningslys; men dette vil, mener jeg, ikke ske derved, at vi flytte enkelte Institutioner eller prøve paa at flytte dem, i Særdeleshed naar det dog i en længere Fremtid ikke paa nogen Maade kan lykkes os. Det vil derimod kunne ske paa en anden Maade, og til Trods for, at jeg har været uheldig med mine Forsøg netop i den By, som man skulde synes var nærmest interesseret i denne Sag, og ikke har fundet Dreyhøder, har jeg ingenlunde opgivet Haabet om, at Talen til den jydste Patriotisme og den jydste Trang til Oplysning og Viden ikke vil være talt hen i Vejret. Jeg tror netop, at naar denne